

Tots els grans amors tenen secrets

XAVIER BOSCH

Paraules
que tu entendràs

XAVIER BOSCH
PARAULES
QUE TU
ENTENDRÀS

COL·LECCIÓ CLÀSSICA
PRIMERA EDICIÓ: AGOST DEL 2019
© XAVIER BOSCH, 2019
© COLUMNNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U., 2019
AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA
ISBN: 978-84-664-2537-7
DIPÒSIT LEGAL: B. 15.075-2019
FOTOCOMPOSICIÓ: GAMA, SL

www.columnnaedicions.cat

La traducció del poema «Les nostres vides són Suïsses»,
d'Emily Dickinson, és de Marcel Riera.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

El paper utilitzat per imprimir aquest llibre està qualificat com a **ecològic**
i procedeix de boscos gestionats de manera **sostenible**.

I

Un brownie amb dues culleretes

A Temple Bar s'ha de caminar amb cura de no relliscar. Les llambordes humides són un parany. Si en dus una de cap, la gentada a la porta dels pubs en hora punta, més que una trampa, és una nosa. La Mara, amb el calçat còmode d'un dia de feina, esquivava joves, artistes i oficinistes amb corbata que, acabada la jornada de dijous, la feien petar animadament a la vorera amb una pinta a la mà. La Mara tenia pressa per arribar a The Morgan. Mirava els números dels portals fins a arribar al 10 de Fleet Street, un hotel de disseny en un barri històric, el contrast de moda.

No hi havia estat mai, a The Morgan. El seu hotel era un altre, al nord de la ciutat, a l'altra banda del Liffey. Les ciutats travessades per un riu

eren la seva debilitat. La serenitat del Sena, la irreverència del Tíber, la majestuositat del Rin, la discreció del Salzach, l'autoestima de l'Arno sota el pont, els secrets del Potomac a cada meandre en el seu pas per Washington... En tots aquests llocs hi havia estat dotzenes de vegades i se n'havia adonat aleshores, mentre caminava amb pressa sobre la passarel·la de fusta a la llera del riu. A Dublín, trobava que el Liffey hi arribava rendit, sense oposar resistència, a punt d'una mort suau al mar d'Irlanda.

Els seus clients —dos matrimonis a la seixantena— havien escollit un cinc estrelles més enllà del riu, un hotel d'una gran cadena amb més nom però amb menys encant. Quan la Mara es va assegurar que els tenia entaulats per sopar i que no els faltaria res, els va dir fins demà si Déu vol, us recolliré a les deu i seguirem la ruta de James Joyce. Després, es va rentar la cara i les mans i va volar cap a la cita nocturna amb la frisança de les trobades prohibides.

No es va aturar a la recepció de The Morgan. Va passar de llarg del taulell i va entrar com s'ha d'entrar als hotels, amb seguretat. L'ascensor l'esperava amb la porta oberta i va prémer el botó de la quarta planta. En el contrast entre el nou i el vell, l'ascensor havia caigut del cantó antic de l'edifici. Va aprofitar la lentitud del trajecte per mirar el

mòbil i assegurar-se, amb un cop d'ull al WhatsApp, del número d'habitació que havia rebut feia unes hores. L'espera se li havia fet llarga.

Ell li va obrir la porta. El Marcello acabava d'arribar i tan sols havia tingut temps de treure's l'abric i llançar-lo sobre la maleta al vestidor. Encara duia el fulard enroscat i no va poder amagar la illusió de tornar a tenir la Mara al seu davant.

—Ha passat molt de temps.

—No tant... Des de Praga.

—M'ha semblat mitja vida, doncs.

No recordava que el Marcello tingués els ulls tan petits, quan somreia. El va agafar pel serrell de l'estol de quadres que queia sobre el seu pit, es va posar de puntetes i li va fer un petó curt.

—Tot bé, Mara?

—No t'ho sembla?

Va giravoltar, alegre, perquè ell la pogués repassar de dalt a baix. Els ulls del Marcello van desaparèixer del tot i s'hi va tornar, amb un altre petó de llavi, decidit. La Mara li va treure el fulard i va tancar la porta de la 408, que havia quedat oberta perquè cap dels dos no havia pensat a tancar-la. Era una habitació individual que donava a un pati interior trist com una mala cosa.

—No tinc vistes, però tinc minibar. —Els nervis manaven per sobre de l'emoció—. Què vols?

La Mara es va descordar els botons de la jaque-

ta vermella, la va deixar sobre la cadira i es va quedar amb un jersei de rombes curt de melic i uns texans molt viatjats. Tant fred que fa al carrer i tan calent que s'està a dins, en aquests països.

—Espera't un moment, home... —El va agafar per les mans. Gelades—. Tenia ganes de veure't, saps? Però em feia cosa...

—Vaig arribar a pensar que no ens veuriem mai més.

—Per què?

—No era per falta de ganes. —El Marcello li va passar l'índex per la imperceptible marca del nas—. Em recordava d'aquesta cicatriu...

—Només era qüestió de coincidir. Ha costat molt que la meva ruta s'ajustés a la teva. —Li va fer un altre petó de toc, no se'n podia estar—. A Viena, crec que vam estar a punt, però per unes hores no vam... Jo sortia un matí i tu hi arribaves a la tarda, em sembla.

—Et puc dir una cosa? —Al Marcello, en aquell moment, li importava un rave si les agendes haurien pogut casar i no ho van fer—. Tens els ulls més foscos i més macos que he vist mai, Mara Lincoln.

—Caram, com m'agrada ser a Dublín.

El Marcello li va envoltar la prima cintura i va apujar els braços per l'esquena per acostar-s'hi del tot. Un cop abraçats, la Mara li va buscar els llavis.

Primer, amb un contacte suau. De seguida li va recórrer el contorn amb petons curts. Li va posar una mà a la cara mentre li mossegava el llavi inferior amb tendresa, li agradava jugar amb la seva barba. A poc a poc, es van trobar les llengües. Primer es van escrutar amb subtileza, després es van lliurar a la passió. S'hi van estar una estona, drets, amb el llum groc del vestidor sobre els seus caps.

—Què et puc oferir?

—No ho sé. Estic rebentada de tot el dia...

—Es va asseure als peus del llit i es va treure el jersei de rombes que s'havia comprat en una botiga d'O'Connell Street—. Tot deu tenir alcohol, aquí.

—No he tingut ni temps de mirar-ho. Hem arribat aquest migdia des de Galway i encara no...

—Una mica d'aigua de les tietes. En diuen així, aquí, oi?

El Marcello va moure la porta corredissa de l'armari, va obrir la nevera de pam i mig i en va treure dues ampolletes.

—Ginebra, així, tota sola?

—*Why not?* No t'hi atreveixes, tu?

—Veig que també hi ha tònica, si t'estimes més que... —El Marcello, encara ajupit, es va girar per mirar-la—. A Barcelona m'han dit que tot déu va de gintònics, a la nit.

—Vols que t'ho digui? No sé quant temps fa que no surto. Vaig tan rendida que quan arribo a casa no tinc cap ganes de voltar. —Va obrir la llauna de Schweppes i va girar dos vasos que reposaven de cap per avall—. T'hi estaràs gaire, aquí?

—A Dublín? Dues nits. Dissabte al matí ja anem baixant. —El Marcello va fer servir les dents per obrir una ampolleta que se li resistia—. Estic amb un grup de Torí. Un autocar de quaranta-tres, el xofer i jo. Avui hem fet els penya-segats de Moher, que sempre són guanyadors, hem creuat tota l'illa i de pet cap a la fàbrica de Guinness. Un clàssic.

—A mi la cervesa no em diu res.

—A la botiga m'hi he comprat uns posavasos. El museu, me'l sé de memòria.

—I la negra encara menys. La trobo tan...

—A mi tampoc. De la Guinness m'agrada el logo. Per això m'he comprat els posavasos. —Els va treure d'una bossa—. T'agraden?

Quan reia, la Mara el trobava irresistiblement guapo. Era un piemontès de faccions rudes. Tenia un senyor nas, duia una barba de tres dies i uns cabells tumultuosos que li donaven l'aire d'un professor ajudant d'una universitat polonesa. De filosofia, potser. El Marcello, però, era guia turístic. Potser aprofundia menys en les preguntes, però sabia moltes respostes. I a les que no sabia, hi

posava una mica d'imaginació. Per la seva professió li esqueia que fos una mica galtes, xerraire i molt espavilat. I, per damunt de tot, la Mara trobava que tenia un cos fort per arrapar-s'hi i no parar. A Praga, quan es van conèixer, no li havia preguntat l'edat. Ara que se'l mirava de fit a fit, movent-se per l'habitació amb el gintònic a la mà i una camisa beix per sobre del cinturó, n'hi posava uns quaranta pocs. Suposava que era una mica més jove que ella. Millor per a mi, va pensar.

—Pels viatges! —El Marcello es va asseure al seu costat i va alçar el got, per al brindis—. Perquè no s'acabin mai.

—Per les aventures... —La Mara va fer un glop mirant-lo als ulls i va somriure amb malícia—. Les de Keep Exploring, vull dir.

—Un gintònic sense gel no val res... —Va fer una ganyota—. Com va l'empresa?

La Mara no volia parlar de negocis. Li va prendre el vas de les mans i el va deixar al damunt de la taula de nit, al costat del seu. Les boques es van tornar a trobar i, per la llei de la gravetat, no van trigar a reclinar-se al llit.

Ell li va anar descordant la brusa gafet a gafet i a cada pam que descobria de la Mara l'anava omplint de petons. A poc a poc, va recórrer el seu coll. I la nuca. I, sense pressa, va arribar a l'orella. S'hi va entretenir fins que la Mara va tenir neces-

sitat de reconquerir la seva boca. Va tancar els ulls, per notar tots els gustos, per desconnectar del món i per lliurar-se als petons francesos, de llengua tafanera. Era un joc divertit i, pel desfici de la Mara, semblava que no en tenia mai prou. El Marcello, un pam més enllà de l'excitació, va separar-se lleugerament, va agafar aire i va continuar fent-li petons a la galta, a la barbeta i en aquell coll d'embriagadora olor de flors d'aigua. La seva barba enferrissada rascava sobre la pell brillant de la Mara. Quan va enfonsar la cara entre els seus pits, ella encara no havia tingut temps de treure's els sostenidors. Amb la mà, ell va mirar de descordar-li el botó dels texans. Un botó dur, rebec. Amb decisió no n'hi va haver prou i li va caldre ajuda.

—Et ve de gust ensabonar-me? —la Mara, baixet, quan va notar els dits sobre les puntes que la cremallera anava desvelant.

Van despullar-se ràpid, sense mirar-se, amb delicadesa per no enxampar l'altre en un gest incòmode, amb l'educació implícita dels amants de primera febrada. Nus l'un davant de l'altre, a tocar del mirall de la porta corredissa, no van poder esperar a abraçar-se. Aquella escalfor de cos amb cos els va encendre el desig.

El plat de dutxa de The Morgan era petit, però la mampara de vidre tancava bé, el baf s'escapava

per dalt i l'aigua rajava com li agradava a la Mara, a doll, generosa i dispersa.

—Té.

Va abocar el sabó a la mà molla del guia italià disposat a trobar noves rutes i resseguir les que ja coneixia de la primera ocasió. Uns mesos enrere havien topat, esquena amb esquena, al cementiri de Josefov i havien acabat a l'habitació de la Mara al Marriott de Praga, fent l'amor amunt i avall, entremaliats com una fantasia per a clarinet de Schumann.

—No és de xocolata, aquest gel. —Va ensumar-se les mans, mirant que el sabó no regalimés.

—Te'n recordes?

La Mara es va girar. Es va posar de cara a la paret, amb els palmells a les rajoles negres a l'altura de la cara, i va obrir les cames com una A sense treva per no veure el Marcello. Volia que la sorprendés.

Li va ensabonar l'esquena. Després, unes espatlles rodones que eren —ho sabia bé— un dels seus motius d'orgull. No va trigar a fer-li un massatge que es va enfileu cap a les cervicals. Amb la Mara relaxada, li va demanar que tirés el cap enrere per agafar-li el crani amb les dues mans i, amb els polzes com a morters, prémer-li l'occipital amb tanta força com va poder perquè descobrís un punt nou, de dolor i de gust. Ella ja no era

allà. L'aigua li anava a la cara i se sentia, de cop i volta, sota una cascada salvatge.

Sense deixar que es girés, el Marcello es va esbaldir les mans en aigua tèbia i, amb tacte, va passar-li els quatre dits molls entre les cames. A poc a poc, el filòsof polonès, que ni era polonès ni filòsof però que en aquell rampell li era igual d'on fos i qui fos, la tocava amb mans afamades, com si l'hi anés la vida a cada carícia. Quan es concentrava en l'obra d'art d'aquells dits sensibles, la coïssor que sentia arreu del cos la deixava sense aire.

La Mara Lincoln, a tres mesos de fer els quaranta-vuit, va arribar al plaer infinit abans que no es pensava.

L'aigua freda de la dutxa i el silenci al llit ho van anar tornant tot a lloc. Ell va ser el primer d'esquinçar la treva.

—Dorms amb el rellotge posat?

—Et sap greu? —li va respondre, mirant l'esfera grossa que marcava les dotze i deu de l'endemà—. Aquest no me'l trec mai.

El Marcello li va agafar el canell, li va descordar la corretja d'acer i l'hi va treure.

—Ara ja no et cal, Mara. Aquesta nit...

—Aquesta nit, què?

—El temps el controles tu.

—Però...

Encara no havia tingut temps de dir res que ell ja s'havia posat l'Omega al canell esquerre.

—Em queda bé, oi?

—Calla.

Hauria hagut d'admetre que sí, que li agradava veure el seu rellotge sobre un canell forçut i de pèl negre... Però li havia dit que ara el temps el controlava ella i li va fer cas. El Marcello, estirat amb el clatell al coixí, es va deixar fer. La Mara va enretirar la funda nòrdica fins a terra i va muntar al seu damunt. El va llepar simètricament, amb dolçor. Primer el coll. Després dels mugrons va arribar allà on volia. Es va entretenir a resseguir, lletra a lletra, un tatuatge amb el nom de Matilda en una costella, no gaire lluny del cor. Segons li havia explicat a Praga, era un homenatge a la seva mare. Encara que no fos veritat, li importava un rave. Era el primer tatuatge que tocava i, amb el tou dels dits, buscava els contorns del dibuix. La Mara va seguir jugant amb el seu cos. Quiet, li va dir, entre besada i besada. Sobretot, no et moguis. Quan el va tenir a punt, es va encamellar a sobre seu i va deixar que amb tres moviments suaus, sense cap batzegada, un cos es fongués en l'altre. El lliscament era perfecte, llarg i sense grops. Ella conduïa al ritme que li convenia, en un compàs constant. Ell era al setè cel. Quan li

semblava que el Marcello gemegava massa fort, s'aturava uns instants i tornava a començar. Abans que l'èxtasi li arribés a l'un abans que a l'altra, la Mara va canviar els papers i es va estirar al matallàs.

—Ja em puc moure, ara?

—No siguis borinot.

El Marcello s'hi va posar al damunt i, de cop i volta, la Mara va descobrir que li agradava fer l'amor en italià i que li diguessin coses petites, mentre li pinçaven el lòbul amb dents de llop. Van saber fer que la diversió s'allargués encara una estona.

En la ruta del paradís, la Mara encara el va aturar un moment, per fer-s'ho durar.

Abans d'adormir-se, va voler deixar clara una cosa.

—Veus això tan petit? —Va tirar el cap endavant perquè li mirés el nas—. No és cap cicatriu. És una marca de varicel·la que m'ha quedat com a penyora, que et quedi clar.

—Una penyora de què?

—No ho sé. D'una infantesa mal curada —va dir falsament dramàtica.

—I si la toco, què passa? Porta bona sort?

—Si la toques, vol dir que no em tornaràs a veure.

Van riure i van xerrar de Dublín i de l'*Ulisses* fins que els va agafar la son.

Es van llevar abans de les vuit i van esmorzar al Catherine's, un bar d'aroma alsaciana a tres cantonades de Fleet Street. Un *ristretto*, un te de roibos i un brownie amb dues culleretes. El Marcel·lo li va tornar el rellotge i es van dir adéu a tres dies de Nadal. Ell havia de tornar a Torí en autocar. Ella va passar el matí explicant el James Joyce Centre al seu grupet de rics i, encabat, va volar cap a Barcelona. No van quedar en res. No van dir que s'estimaven. No hauria estat veritat.